

скитѣ власти взели всичкитѣ му книги и ги дали на митрополита Паисия, за да се произнесе дали не съдържатъ нѣщо, насочено противъ турската власть. Паисий, слѣдъ като държалъ книгитѣ 2—3 дѣня, изказалъ се, както трѣбва и да се очаква, че тѣ сж вѣдни за държавата. Слѣдъ това, нещастниятъ Кирилъ билъ изложенъ на разни прѣслѣдвания: турскитѣ власти го изпратили въ Цариградъ, дѣто го държали почти цѣли деветъ мѣсеца въ Бабаалието, а подиръ това безъ прѣсѣда го изпратили въ гр. Сивасъ (Мала-Азия) на заточение, дѣто билъ държанъ три години. Освободенъ отъ заточение, иеродяконъ Кирилъ се завърналъ въ България, па като дяконъ и учителъ прѣкаралъ 4 години въ Тулча, отдѣто прѣминалъ въ Силистра“. Прѣзъ 1870 година произведенъ въ архимандритско достойнство, на Кирила било възложено да управлява Силистренската духовна околия; тая длѣжностъ той изпълнявалъ двѣ години. По разпореждане на българския екзархъ Антимъ I прѣзъ 1872 г., Кирилъ билъ възведенъ отъ митрополититѣ Софийски и Самоковски въ епископски санъ въ Видинъ съ титлата „Бѣлоградчикски“ и управлявалъ Видинската епархия въ качеството си на екзарховъ замѣстникъ. Но слѣдъ година — двѣ той трѣбвало да напустне Видинъ и да заmine за Скопие, за да управлява врѣменно тамошната епископия, вмѣсто митрополитъ Доротея, вдигнатъ отъ турскодо правителство. Слѣдъ една година епископъ Кирилъ билъ възстановенъ на постоянна длѣжностъ въ Скопие. Тамъ го заварила освободителната война. Прѣзъ 1877 год. по заповѣдъ на турското правителство той билъ извиканъ телеграфически отъ бѣлг. екзархъ Иосифъ I въ Цариградъ, отдѣто слѣдъ нѣколко мѣсеца заминалъ за Пловдивъ и послѣ за София, като врѣменно управляющъ Софийската епархия въ продължение на осемъ години, слѣдъ което, подиръ смъртъта на Антима, билъ избранъ за Видински митрополитъ, какъвто е и до сега.